

[Forsvarsministeren.]

fald i umiddelbar nærhed af Danmark. Dette er så meget mere påkrævet, som forbindelsen til Danmark må være sikret, bl. a. fordi den øverstkommanderendes beføjelser selv i krig vil være begrænset til operationer og uddannelse. Disse beføjelser vil senere blive nærmere defineret af de højere Atlantpagtorganer, hvori alle medlemsstaterne er repræsenteret på lige fod. Givet er det imidlertid, at i mange andre forhold, f. eks. angående personellets retslige stilling, hører kontingenterne udelukkende under de nationale myndigheder.

Har man da nogen sikkerhed for, når den øverstkommanderende har denne beføjelse vedrørende operationerne, at sådanne hensyn bl. a. vedrørende placeringen vil blive taget, kan man spørge. Nu er det jo således, at general Eisenhower vil lede disse operationer i overensstemmelse med direktiver, som fastlægges af organisationens råd og komiteer. Det er en klar og fra alle sider anerkendt forudsætning, at hver medlemsnation skal have fuld medbestemmelsesret i forbindelse med sådanne vigtige beslutninger. Danmark vil således fremdeles i udenrigsministerrådet, i forsvarsministerkomiteen samt i den militære komité, der er sammensat af nationernes militære chefer, have både sin stemme og sin medindflydelse sikret.

Jeg kan i denne forbindelse oplyse, at de forandringer i pagtens hidtidige organisation, som er blevet besluttet i forbindelse med oprettelsen af Europahæren, bl. a. går ud på at skabe en nøje, dagligt løbende forbindelse mellem det højeste militære permanente organ, den stående gruppe i Washington, og medlemsregeringerne. I denne stående gruppe er kun USA, Storbritannien og Frankrig repræsenteret. D.v.s., at det har været nødvendigt, hver gang vigtige beslutninger skulle tages, at forelægge disse for militærkomiteen, som imidlertid kun hidtil har været samlet lejlighedsvis.

Der er derfor oprettet en permanent stedfortræderkomité på militær side med sæde i Washington på tilsvarende måde, som det vil erindres, at der findes en permanent komité af udenrigsministrenes stedfortrædere i London. De nærmere regler for den førstnævnte komités virksomhed er for tiden under udarbejdelse. Med gennemførelsen af denne ordning vil de militære stedfortrædere i god tid kunne få problemer, der vedrører f. eks. Danmark, forelagt regeringen, som alt efter problemets art og natur eventuelt vil kunne forelægge disse for udenrigsnavn, forsvarskommissionen el-

ler rigsdagen eller samtlige tre organer her i Danmark.

Når Tysklandskommandoet nu påregnes tildelt Atlanthæren, såsnart det rent teknisk vil kunne gøres, drejer det sig, som man vil se, om et allerede i fredstid afgivet kontingent.

Om yderligere tildeling af styrker til den øverstkommanderende vil der formentlig senere blive adgang til forhandling, når det nye system skal føres ud i livet. Fra dansk side må hovedsynspunktet jo her være, at danske styrker anvendes til direkte forsvar af det danske territorium under fornødent hensyn til den størst mulige strategiske effektivitet ved styrkernes placering.

Det er muligt, at der mellem cheferne for de danske styrker og general Eisenhower indskydes et mellemed, f. eks. i form af en regional øverstkommanderende for det nordlige område. Det må i denne forbindelse erindres, at Sydnorge og Danmark i hvert fald ud fra en sø- og luftmilitær betragtning udgør et sammenhængende hele.

Imidlertid er på mange måder tiden endnu ikke moden til at træffe beslutninger af denne karakter. Regeringen må således for sit vedkommende afvente forsvarskommissionens og rigsdagens stillingtagen til, hvorledes de danske værn fremtidig skal opbygges. Også på interallieret side vil endnu en del overvejelser og undersøgelser, bl. a. i den nyoprettede stab for general Eisenhower, være påkrævet, ligesom jo spørgsmålet om Vesttysklands deltagelse fremdeles ikke har nået sin afgørelse, men jeg har ikke i dag villet undlade at henlede de ærede medlemmers opmærksomhed på disse perspektiver, der jo kan komme til at spille ind under drøftelserne i den kommende tid.

Jeg vil derefter gerne knytte et par ord til den opgave, som general Eisenhower vil have i fredstid med henblik på at sikre, at de styrker, der stilles til rådighed til det fælles forsvar såvel i fredstid som i krig, er således organiseret, udrustet og trænet, at de vil kunne arbejde sammen på løsningen af de fælles opgaver. Den øverstkommanderende for Europahæren kan i fredstid gøre henstillinger vedrørende disse forhold til regeringerne, men det er fastslået, at den endelige afgørelse af, om disse henstillinger skal følges, forbliver hos de myndigheder i vedkommende land, som det i henhold til landets forfatning påhviler at træffe afgørelser på de her berørte områder. Jeg kan i denne forbindelse pege på f. eks. spørgsmålet om tjenestetidens længde o. lign.

Med hensyn til de styrker, der er tildelt